

את הגבורות שעשה הקדוש ברוך הוא במצרים, רפו ידיהון, ולא יכלו למינם, ואזדעזעו כלהו, ואתברו (משולשליהון) משולטנתהון.

ודאי שפושנשבר כחם למעלה, שנשבר כח של כל אותם שאחוזים בו. פיון שנשבר הפח של כלם למעלה, כל אלה שלמטה נשברו משום (ואתו) הפח הזה שנשבר בתחלה, ומשום כך ויסר את אפן מרפבתיו כתוב. וינהגו בכבודות, שהרי כשזה נשבר, לא היו הולכים.

בא וראה שפך הוא, שלא כתוב ויסר את אופני מרפבותיו, או אופן מרפבתו, אלא ויסר את אפן מרפבתיו, משום שפח זה שכלם היו נדבקים בו.

ועוד ויסר את אפן מרפבתיו - בא ראה, אשרי חלקם של ישראל שהקדוש ברוך הוא התרצה בהם להדבק בהם ולהיות להם חלק, ושם יהיו בחלקו. זהו שכתוב (דברים יג) ובו תדבקון. וכתוב (שם ד) ואתם הדבקים בה' אלהיכם. בה' ממש. וכתוב (תהלים קלה) פי יעקב בחר לו זה. וכתוב פי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו. שהוציא אותם מזרע קדוש להיות חלקו, ועל זה נתן להם תורה קדושה עליונה גנוזה אלפים שנים עד שלא נברא העולם, והרי זה נאמר. ומשום אהבתו נתן אותה לישראל ללכת אחריה ולדבק בה.

בא ראה, כל המחנות העליונים, וכל אותן מרפבות, כלם אחוזים אלה באלה, דרגות בדרגות. אלו עליונים, ואלו תחתונים, והרי פרשוה, שכתוב (תהלים קד) זה היסוד. וחסיה קדושה עליו, וכל האוכלוסים והמחנות, כלם נוסעים

זה היסוד (תהלים קד) זה היסוד, דכתיב, וזה היסוד

פיון דשמעו גבורן דעבד קדשא ברוך הוא במצרים, רפו ידיהון, ולא יכלו למינם, ואזדעזעו כלהו, ואתברו (משולשליהון) משולטנתהון.

ודאי פד אתבר חילא דלהון לעילא, אתבר חילא דכל אינון דאחידן ביה, פיון דאתבר חילא דכלהו לעילא, כל הני דלתתא אתברו, בגין (תהו) האי חילא דאתבר בקדמיתא. ובגין כך ויסר את אפן מרפבותיו כתיב. וינהגהו בכבודות, דהא כד דא אתבר, לא הו אוליין.

תא חזי דהכי הוא, דלא כתיב ויסר את אופני מרפבותיו, או אופן מרפבתו, אלא ויסר את אופן מרפבותיו. בגין האי חילא, דכלהו הו מתדבקן ביה. (כבי אקריו)

ותו, ויסר את אופן מרפבותיו, תא חזי, (ויסר את אופן מרפבותיו) זכאה חולקיהון דישראל, דקודשא ברוך הוא אתרעי בהו, לאתדבקא בהו, ולמהוי להו חולק, ולמהוי אינון חולקיהו. דהא הוא דכתיב, (דברים יג) ובו תדבקון. וכתיב (דברים ד) ואתם הדבקים ביי' אלהיכם, ביי' ממש. וכתיב (תהלים קלה) פי יעקב בחר לו זה. וכתיב (דברים לב) פי חלק יי' עמו יעקב חבל נחלתו. דאפיק לון מזרעא קדישא, למהוי חולקיהו, ועל דא יתב לון אורייתא קדישא עלאה, גניזא תרי אלפין שנין, עד לא יתברי עלמא, והא אתמר. ובגין רחימותא דיליה יתבא לישראל, למהף אבתרה, ולא תדבקא בה.

תא חזי, פל משיריין דלעילא, וכל אינון רתיכין, פלהו אחידן אלין באלין, דרגין בדרגין, אלין עלאין, ואלין תתאין, והא אוקמוהו, דכתיב, וזה היסוד

פחת ידיה. על מאמרה נוסעים ועל מאמרה חונים. בזמן שהיא נוסעת, כלם נוסעים, משום שכלם אחוזים בה.

ובא ראה, בשעה שרצה הקדוש ברוך הוא להעביר את אוכלוסי פרעה למטה, העביר בתחלה את אותו פח שלהם כמו שהקמנו. מה עשה? העביר וסלק אותו מקום קדוש עליון שהיה מנהיג את כל אותן המרפבות. פיון שזה הסתלק, כל המחנות הללו לא יכלו להתנהג. וכיון שלא יכלו, העביר משלטונו אותו הממנה של מצרים והעביר באש דולקת, ואז השליט של המצרים הונז, ועל זה אנוסה מפני ישראל. מה הטעם? משום שראו את הממנה של מצרים נשרף באש.

רבי יצחק אמר, בשעה שקרבו ישראל לים, קרא הקדוש ברוך הוא לממנה הגדול שצל הים ואמר לו: בשעה שעשיתי את העולם, מניתי אותך על הים, ותנאי יש לי על הים - שיקרע את מימיו מלפני בני הגיע הזמן עכשו שיעברו בני בתוך הים. מה פתוב אחר כך? וישב הים לפנות בקר לאיתנו. מה זה לאיתנו? לתנאו שהיה לו עם הקדוש ברוך הוא כשברא את העולם.

והיו ישראל חונים על הים, והיו ישראל רואים את גלי הים עולים ויורדים. הרימו עיניהם, וראו את פרעה והאוכלוסים שלו, ופחדו וצעקו, והרי נתבאר. הים ראה - מה ראה הים? הוא ראה את ארונו של יוסף, וברח מלפניו. מה הטעם? ומשום שכתוב (בראשית ט) וינס ויצא החוצה, ועל זה הים ראה

מקמיה. מאי טעמא, (בגין) דכתיב, (בראשית ט) וינס

גדול. וחיזתא קדישא עליה, וכלהו אוכלוסין ומשריין, בלהו נטלין תחות ידה, על מימרה נטלין, ועל מימרה שראן. בעדנא דהיא נטלא, בלהו נטילין, בגין דכלהו אחידן בה. (אמר ר' יצחק).

והא חזי, בשעתא דבעי קדשא בריה הוא, לאעברא לאוכלוסין דפרעה לתתא, אעבר בקדמיתא להווא חילא דלהון, כמה דאוקימנא. מה עבד. אעבר וסליק ההוא אתר קדישא עלאה, דהוה מדבר (פ"י מנהיג) לכל אינון רתיכין, פיון דהאי אסתליק, הנהו כלהו משריין לא יכילו לדברא, פיון דאינון לא יכילו, ההוא ממנא דמצראי אעברו ליה משולטניה, ואעבר בנורא דדליק, וכדין שלטנותא דמצראי אתעדני. ועל דא, אנוסה מפני ישראל. מאי טעמא, בגין דחמו ממנא דמצרים אתוקד בנורא.

רבי יצחק אמר, בשעתא דקריבו ישראל לימא, קרא קדשא בריה הוא לממנא רברבא דעל ימא, אמר ליה, בשעתא דעבדית אנא עלמא, מניתי לך על ימא, ותנאי אית לי על ימא, די יבזע מימוי מקמי בני. השתא מטא עדנא, דיעברון בני בגו ימא. לבתר מה כתיב, וישב הים לפנות בקר לאיתנו. מאי לאיתנו, לתנאו דהוה ליה בקודשא בריה הוא כד ברא עלמא.

והווי ישראל שראן על ימא, והווי ישראל חמאן, גלגלי ימא סלקין ונחתין, זקפו עיניהו, וחמו לפרעה ולאוכלוסין דיליה, דחילו וצעקו. והא אתמר. הים ראה, מה חמא ימא. ארונא דיוסף קא חמא, וערק מקמיה. מאי טעמא, (בגין) דכתיב, (בראשית ט) וינס